

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 4. 2014, č. j. KUZL-21795/2014, sp. zn. KUSP-21795/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1.198 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 26. 2. 2014, č. j. MUVK/3970/2014, sp. zn. OD/DP 36/2013 (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), neboť dne 31. 5. 2013 v době 16:35 hod. v obci V. K. na silnici č. I/57 třídy, na ulici Č. a. v místě naproti parkovišti u katastrálního úřadu ve směru jízdy od ulice C. na ulici D. řídil nákladní motorové vozidlo tovární značky I. D., bílé barvy, RZ:..... a při řízení vozidla držel v pravé ruce u pravé části hlavy hovorové zařízení tmavé barvy, čímž spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též

„zákon o přestupcích“) a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta v částce 2.500 Kč.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobci odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2014, č. j. KUZL-21795/2014, sp. zn. KUSP-21795/2014/DOP/Ků bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě doručené zdejšímu soudu dne 2. 7. 2014 namítl porušení práva na obhajobu, neboť ačkoliv zmocněnec žalobce se pro správní řízení z ústního jednání řádně omluvil, omluva ze strany žalovaného nebyla akceptována, důvody neakceptace nebyly sděleny. Uvedl, že správní orgán, ač v předvolání poukázal na nutnost účasti obviněného, se s jeho neúčastí nevypořádal. Správní řízení bylo vedeno v režimu, kdy správní orgán „spěchal“ s ústním jednáním, které se konalo dne 30. 7. 2013, avšak rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno až dne 26. 2. 2014. Jednání žalovaného hodnotil jako bezprecedentní, odporující i judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, na jejichž judikaturu se odvolal.

Dále poukázal na porušení práva na spravedlivý proces, neboť ústní jednání bylo vedeno v době, kdy byla podána námitka z podjatosti tajemníka úřadu, tj. nadřízeného v přímé řadě daného úředníka a o této námitce nebylo rozhodnuto. Rovněž i v tomto bodě odkázal na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, příslušná rozhodnutí uvedených soudů specifikoval.

Nesouhlas vyslovil žalobce i s průběhem důkazního řízení, v němž byli vyslechnuti oba policisté, jejichž výpovědi byly rozporné a neodpovídající skutkovému stavu věci. Rozpory se týkaly např. určení vzdálenosti, na kterou policisté sledovali projíždějící vozidlo žalobce (neshodnost uváděné vzdálenosti 6 až 7 m, ačkoliv z mapového podkladu je zřejmé, že od vozidla byli vzdáleni 11 až 13 m), nepřesně uváděný popis mobilu „tmavé barvy“, místo postavení vozidla Policie ČR (vozidlo stálo hranou kapoty na rohu budovy „katastrální úřad“, s ohledem na odstup řidiče a spolujezdce a umístění vozidla nemohli vidět žalobce jedoucího z jejich strany zprava přes čelní sklo žalobce), zkomplikovaný výhled na řidiče zastíněním předním sloupkem („A“ sloupek) kabiny nákladního vozidla a velkého levého zpětného zrcátka). Z daného úhlu vzájemného postavení vozidel, které namalovali samotní policisté, nebylo možné, aby řidiče viděli předním oknem. Tvzení ohledně výhledových poměrů policistů byla opřena o fotografii nákladního vozidla. K žalobě byl přiložen i snímek z místa pozorování, kterými žalobce demonstroval rozhledové poměry policistů. Do snímku také zakreslil i domnělé postavení policejního vozidla i vozidla obviněného.

Tvrdil, že žalobce v uvedenou dobu nedržel v ruce hovorové zařízení, nýbrž kapesník poskládaný formou tzv. „prezidentského kapesníčku“, grafickým znázorněním doložil složení kapesníku popisovanou formou, který tak budí dojem obdélníku, čímž jej lze zaměnit s mobilem. Žalobce si čistil ucho, netelefonoval, což také při prvním kontaktu s policisty uvedl, jeho námitka však nebyla správními orgány vyvrácena. Namítl dále, že policisté tvrdili, že jej viděli, jak drží telefonní přístroj za čas, kdy bylo možné řidiče vidět 0,43 sekundy, resp. 0,49 sekundy, ačkoliv obvyklá reakční doba při vychýlení z osy pohledu 5 stupňů, je 1,49 sekundy. I při připuštění nulové osy pohledu je průměrná reakční doba řidiče kolem 0,76 sekundy. Navrhl provést důkaz ohledáním místa přestupku.

Dále konstatoval, že žalovaný provedl dokazování mimo ústní jednání ohledáním mapových podkladů Google streetview, aniž dal žalobci možnost kontradiktorně se vyjádřit

k dokazování a případně jej napadnout. Po takto provedeném dokazování nedal možnost žalobci seznámit se se spisem a vyjádřit se k provedeným důkazům před vydáním rozhodnutí.

Na základě predestřených námitek navrhl, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 8. 8. 2014 se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám následovně:

- provedení ústního jednání v nepřítomnosti:

Správní orgán předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 30. 7. 2013, předvolání mu bylo doručeno dne 8. 7. 2013, tedy cca 3 týdny před jednáním. Dne 23. 7. 2013 si zvolil zmocněnce pro zastupování M. J. Zmocněnec v den nařízení ústního jednání zaslal prostřednictvím emailu omluvu z ústního jednání s odůvodněním, že jeho účast na ústním jednání je nadbytečná, jestliže správní orgán uvádí, že účast žalobce je na ústním jednání nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci. V omluvě neuvedl důvod bránící žalobci osobní účasti při jednání, výslovně ani neuvedl, že se žalobce nedostaví. Neomluvil-li žalobce řádně svou osobní nepřítomnost a jeho zmocněnec pak považoval svou účast za nadbytečnou, má žalovaný za to, že byly naplněny podmínky pro postup podle ust. § 43 odst. 1 přestupkového zákona. Nelze přisvědčit ani námitce, že vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně se k omluvě zmocněnce nijak nevyjádřil, ani jej nevyzval k doplnění, považoval ji za dostačující.

Žalovaný měl za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě jiných důkazů (hodnocení důkazů viz str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí). S poukazem na judikát NSS ze dne 2. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 měl za to, že byl skutkový stav zjištěn bez nutnosti výsledku obviněného, dalších důkazů nebylo třeba. Není bez souvislosti, že ani zmocněnec žalobce provedení důkazů výsledkem žalobce nikdy nenavrhoval. Zmocněnci bylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí seznámil a vyjádřil se k nim, čehož využil.

- porušení práva na spravedlivý proces:

Žalovaný vyslovil souhlas se žalobcem v tom, že ústní jednání provedené dne 30. 7. 2013 se uskutečnilo v době, kdy vůči úřední osobě L. B., která přestupkovou věc projednávala. Zmocněnec vznesl námitku podjatosti až dne 30. 7. 2013 v rámci omluvy z ústního jednání a zopakoval ji dne 19. 8. 2013 ve vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto dne 17. 9. 2013, a to tak, že úřední osoba L. B. není vyloučena z úkonů v tomto správním řízení. Proti usnesení podal zmocněnec dne 7. 10. 2013 odvolání, námitku podjatosti rozšířil na vyloučení celého Odboru dopravy a silničního hospodářství a celý Městský úřad V. K. O námitce bylo rozhodnuto dne 7. 11. 2013 tak, že uvedené úřední osoby nebyly vyloučeny z úkonů ve správním řízení. Proti usnesení se zmocněnec odvolal dne 22. 11. 2013, dne 27. 1. 2014 rozhodl starosta města V. K. tak, že tajemník Městského úřadu V. K. Ing. K. Š., rozhodující o námitce podjatosti dne 7. 11. 2013, není vyloučen z úkonů ve správním řízení. Obě odvolání byla zamítnuta. Dle názoru žalovaného se jednalo ze strany žalobce o nedovolenou obstrukci mající za cíl

protahování správního řízení. V žádném případě k prodlevě mezi ústním jednáním a vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně nedošlo z důvodu neodůvodněných průtahů v řízení.

- neprokázaný skutkový stav - chyby v dokazování:

K námitkám žalobce, kterými se snažil zpochybnit výpovědi policistů, se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí (viz str. 5 až 8), na danou argumentaci odkázal. Svá tvrzení ohledně výhledových poměrů policistů opírá žalobce o fotografii nákladního vozidla, kdy z fotografie je zřejmé, že vozidlo je zachyceno zrcadlově proti skutečnému postavení. Pravá ruka, ve které držel telefon, byla blíže středu vozidla, v žádném případě nemohla být zakryta sloupkem „A“. Přiložený snímek z místa pozorování (str. 7 žaloby) přináší podstatně zkreslené informace ohledně rozhledových poměrů policistů. Do snímku zakreslil domnělé postavení policejního vozidla i vozidel parkujících na parkovišti. Vozidlo žalobce bylo zakresleno mnohem dále od ulice C., než parkují ostatní vozidla, na rozdíl od nich hrana vozidla nelícuje s hranou chodníku, ale vozidlo je o několik metrů zasuto.

Žalobcova tvrzení, že si před prudkou pravotočivou zatáčkou čistil ucho tmavým kapesníkem, který byl složen do tvaru obdélníku tak, že mohl navozovat dojem, že se jedná o mobilní telefon, považoval žalovaný za technicky téměř nemožné. Navrhl, aby soud nařídil ústní jednání, při kterém by žalobce toto soudu názorně předvedl.

Žalobcem uváděná judikatura NSS sice rozsudek, č. j. 8 As 100/2011, není přílehlavá na projednávanou věc, neboť jinou variantu skutkového děje než tu, kterou přednesli svědci – zasahující policisté – považoval správní orgán za nepravdivou, a to na základě toho, že ji tvrdil žalobce právě v rozporu s výpovědi policistů. Jedná se tedy o rozdílný případ, kdy se správní orgány důkladně zabývaly uvěřitelností obou variant s tím, že k variantě předestřené žalobcem neuvěřili, především pro její absurdnost.

K žalobním námitkám týkajících se výhledových poměrů policistů žalovaný uvedl, že jsou značně tendenční, překrucují jednotlivé informace a vytrhávají je z kontextu. Stejně tak ani neshledal nelogickým postup policistů, když telefon, který viděli na sedadle vozidla, nevyfotografovali. Fotografie mobilního telefonu takto ležícího by ještě nedokazovala, že hovorové zařízení žalobce držel v ruce při řízení vozidla několik okamžiků před policejní kontrolou.

Vytrženo z kontextu je i žalobcovo tvrzení, že žalovaný použil při rozhodování jako důkaz výstup z internetového mapového portálu <https://mps.google.cz/>. Naopak při zjišťování výhledových poměrů policistů žalovaný vycházel z jejich svědeckých výpovědí, z plánek, které jsou součástí spisového materiálu. Nahlédnutí do internetového mapového portálu nebylo použito jako důkaz, což vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je výslovně uvedeno, že informace získané z tohoto portálu byly sděleny pouze pro dokreslení. Vzhledem k tomu, že žalovaný vycházel pouze z těch důkazů, s nimiž byl žalobce seznámen, bylo nadbytečné jej seznamovat s informací, kterou měl sice žalovaný k dispozici, ale nesloužila jako podklad pro rozhodnutí. Náhledem žalovaného do mapového portálu nad rámec dokazování nebyl žalobce nijak poškozen.

Na základě shora uvedených skutečností navrhl žalobce zamítnutí žaloby.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie České republiky – OO Policie V. K. ze dne 31. 5. 2013, č. j. KRPZ-57964-2/PŘ-2013-150517, úřední záznam podpraporčíka Bc. J. S. a praporčíka Bc. R. B. ze dne 31. 5. 2013 popisující skutkový děj ze dne 31. 5. 2013, kdy hlídka OOP V. K. vykonávala silniční dohled v obci V. K. na ulici Č. a. v místě naproti parkovišti u katastrálního úřadu, kdy v době 16:35 hod. ve směru jízdy od ulice C. ulici D. zjistila, že řidič nákladního motorového vozidla, tovární značky I. D., bílé barvy, RZ:, při řízení vozidla držel v pravé ruce u pravé části hlavy hovorové zařízení. Jednalo se o tmavé hovorové zařízení, z něhož byla jasně viditelná jeho spodní část vyčnívající za profilem hlavy řidiče. V době kontroly tento netelefonoval, tmavý mobilní telefon ležel na sedadle spolujezdce vedle řidiče. Řidič byl ve vozidle sám. Řidič byl upozorněn na přestupek, kterého se dopustil, a bylo mu sděleno, že pokud s přestupkem souhlasí, bude mu uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. S tímto nesouhlasil a sdělil, což uvedl i v tiskopise „oznámení“ (odevzdání) přestupku (věci), že „při jízdě si kapesníkem utíral uši“. Sepsané oznámení o přestupku následně vlastnoručně podepsal. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty osoby ze dne 10. 6. 2013 s uvedením aktuálního stavu bodového hodnocení osoby = 11 bodů. Dne 1. 7. 2013 bylo vydáno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání žalobce k jednání na den 30. 7. 2013 v 9:00 hod. (doručeno žalobci dne 8. 7. 2013), svědkovi podpraporčíku Bc. J. S. (doručeno dne 8. 7. 2013) a svědkovi praporčíku Bc. R. B. (doručeno dne 1. 7. 2013).

Dne 30. 7. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně omluva Ing. M. J., který v den nařízeného ústního jednání zaslal i plnou moc ze dne 23. 7. 2013. Omluvu zmocněnec odůvodnil tím, že účast žalobce je na ústním jednání nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci. Vydal-li by správní orgán rozhodnutí, aniž by se žalobce dostavil, jednalo by se, dle názoru zmocněnce, o šikanu obviněného. Ve spise je založena protokolace svědeckých výpovědí, plánek místa skutkového děje, vyrozumění zmocněnce k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyjádření zmocněnce k průběhu řízení ze dne 19. 8. 2013, duplicitně podané i dne 26. 8. 2013, usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 17. 9. 2013, č. j. MUVK/16409/2013, jímž nebyla oprávněná úřední osoba L. B. vyloučena z úkonů ve správním řízení, usnesením tohoto orgánu ze dne 7. 11. 2013, č. j. MUVK/19731/2013 o nevyhloučení dalších oprávněných úředních osob Ing. V. T., L. B.é, Bc. M. D. a M. B., rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2014, č. j. KUZL-72509/2013, jímž odvolání zmocněnce obviněného podaná do citovaných usnesení byla zamítnuta a napadená usnesení byla potvrzena.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 2. 2014, č. j. MUVK/3970/2014, sp. zn. OD-DP 36/2013, bylo rozhodnuto o vině a sankci žalobce v předmětné věci. Proti rozhodnutí podal zmocněnec žalobce odvolání dne 21. 3. 2014, o němž žalovaný rozhodl dne 23. 4. 2014, č. j. KUZL-21795/2014, a které je předmětem soudního přezkumu.

Žalobce prostřednictvím právního zástupce podal k písemnému vyjádření žalovaného dne 22. 9. 2014 repliku, v níž polemizoval o výrocích žalovaného týkajících se jeho nekorektního jednání v průběhu správního řízení, tyto konkretizoval i okolnostem projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Opakovaně poukázal na neprokázaný skutkový stav - chyby v dokazování i porušení práva na spravedlivý proces. K rozšíření žalobních bodů ve směru popisovaném v replice však nemohl soud přihlídnout, neboť nebyly splněny zákonné podmínky dle ust. § 71 odst. 2, věta druhá s.ř.s.

Dne 2. 10. 2015 se konalo jednání u zdejšího soudu. Žalobce, ač řádně a včas předvolán, se k jednání bez omluvy nedostavil (doručení vykázano vložení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky dne 11. 9. 2015), taktéž se bez omluvy nedostavil jeho právní zástupce (doručení vykázano – substitute Mgr. V. V. – dne 25. 8. 2015). Soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.

Žalovaný odkázal na všechna vyjádření ve věci učiněná a vztahující se k uplatněným námitkám, argumenty takto písemně předestřené ústně zopakoval. Odvolal se na provedené důkazy, další důkazy nenavrhoval. Navrhl zamítnutí žaloby.

Právní posouzení věci:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Úvodem je třeba, za použití judikatury NSS sice rozsudků ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 Afs 14/2010-78, www.nssoud.cz konstatovat, že „kvalita soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou žalobního návrhu. Zcela jinak může soud pracovat s žalobou, v níž jsou námitky stručné a jasné, jsou logicky uspořádány a mají jednoznačný „tah na branku“, než s rozsáhlou žalobou, která se vyznačuje rozvlácností stylu, používáním jedné a téže argumenty, a z nichž není patrné, kde končí žalobní bod a začíná rekapitulace správního řízení či bezbřehá lamentace žalobce nad nespravedlností, již se mu ve správním řízení dostalo, a kterou přece soud musí uznat a správní rozhodnutí bez dalšího zrušit. Zatímco v prvním případě zpravidla soud žádný žalobní bod neopomene, v druhém v takové situaci může dojít velmi snadno, neboť zde může být žalobní bod důmyslně skryt pod nánosem vznešených frází, floskulí a obecných tvrzení“.

Ve světle výše uvedených zásad soud nahlížel i na opodstatněnost stížných námitek a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 31. 5. 2013 v době kolem 16:35 hod. v obci V. K. na silnici č. I/57 třídy, na ulici Československé armády v místě naproti parkovišti u katastrálního úřadu ve směru jízdy od ulice C. na ulici D. řídil žalobce nákladní motorové vozidlo tovární značky I. D. bílé barvy, RZ: Sporné je zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobil), zda tedy se uvedeného protiprávního jednání dopustil či nikoli. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se jmenovaným sepsáno, měl možnost se k věci vyjádřit, ve vyjádření uvedl, že „*při jízdě si kapesníkem utíral uši*“, oznámení přestupku vlastnoručně podepsal.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7

odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona při jízdě vozidlem nesmí řidič držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků – policistů lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k rozpornosti jejich výpovědi v rozsahu a způsobu, jak blíže uvedeno v žalobní námitce. Žalobce namítl, že za jízdy mobil ani jiné hovorové zařízení v ruce nedržel, uvedl, že se jednalo o kapesník poskládaný formou, jež se nazývá „prezidentský kapesníček“, jímž si čistil ucho. Kapesník složený do tvaru obdélníku tak mohl navozovat dojem, že se jedná o mobilní telefon. Dle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně za jízdy držel mobil, na druhé straně žalovaný byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivé, tj. bez pochybností prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak posouvá do roviny hodnocení důkazů; na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce uvedené v oznámení přestupku a v žalobě. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stížní námitky nespecifikoval, jednalo se o blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno. K ústnímu jednání na den 30. 7. 2013, které mu bylo doručeno dne 8. 7. 2013, tedy v dostatečném časovém předstihu, se nedostavil, důvod jeho neúčasti nebyl sdělen. Dne 23. 7. 2013 si zvolil pro zastupování zmocněnce Ing. M. J., který v den nařízení ústního jednání zaslal prostřednictvím elektronického podání (emailu) správnímu orgánu omluvu z ústního jednání s tím, že jeho účast na jednání je nadbytečná, jestliže v předvolání k jednání je uvedeno, že účast žalobce je na ústním jednání nezbytně nutná. Argumentace zmocněnce vyznívá nepřesvědčivě, neboť byť žalobce byl v oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání upozorněn, že jeho účast na ústním jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci, byl zároveň poučen, podle ust. § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), o právních následcích nedostavení se včas na určené místo. Právními následky se rozumí možnost účastníka, který se bez náležité omluvy nebo bez vážného důvodu na předvolání nedostaví, nechat předvést (ust. § 60), dále možnost uložení pořádkové pokuty do výše 50.000 Kč za nedostavení se bez omluvy na předvolání ke správnímu orgánu (ust. § 62 odst. 1 písm. a/) a rovněž možnost uložit předvolávané osobě nahradit náklady řízení, které by jinak správnímu orgánu nebyly vznikly (ust. § 79 odst. 6). Obdobně i ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“. Bezodkladnost omluvy se rozumí povinnost ji učinit v nejbližším možném termínu, kdy tak předvolaná osoba vzhledem ke svým osobním poměrům a dalším okolnostem může učinit. V dané věci žalobci bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání ve více než třítýdenním časovém předstihu, Důvody neúčasti žalobce uvedeny vůbec nebyly.

Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitého důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu (ust. § 74 zákona o přestupcích). V této souvislosti soud odkazuje na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 30. 5. 2008, č.j. 2 As 16/2008-41, www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Soudu za této situace přísluší pouze posoudit, nepřekročil-li správní orgán meze

správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřipustné libovůle. Je nutné konstatovat, že vzhledem k účelu citovaného ustanovení zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z takového důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. **V daném případě však absentovala jakákoliv omluva žalobce.** Dále obdržel-li správní orgán I. stupně omluvu zmocněnce žalobce až v den ústního jednání v 6:18 hod. (jednání dne 30. 7. 2013 v 9:00 hod.), pak vzhledem k již předvolaným svědkům – policistům bylo nutné provedení nezbytně nutných úkonů, tj. vylisování těchto svědků oprávněnou úřední osobou L. B. i přesto, že vůči jmenované byla zmíněným podáním zmocněnce vznesena námitka podjatosti. Soud považuje za rozhodné, že výpovědi zasahujících policistů, kteří byli správním orgánem I. stupně vylisováni jako svědci jsou v podstatě konzistentní a v souladu se spisovým materiálem. Shodně vypověděli, že řidič držel hovorové zařízení v pravé ruce u pravé části hlavy, spodní část tohoto zařízení byla zřetelně vidět přes profil hlavy řidiče. Odlišnost uváděné vzdálenosti místa se zaparkovaným služebním vozidlem k místu projíždějícího vozidla žalobce (6 m nebo 7 m) je nepodstatná. Vzhledem k malé vzdálenosti mezi policisty a pozorovaným dějem a dobré viditelnosti (polojasno) nemá soud důvod pochybovat o tom, že policisté viděli žalobce držet právě mobilní telefon, a to i přesto, že boční okno vozidla řidiče mohlo být tónované. Důvodná není ani námitka, že policisté nemohli vidět jmenovaného telefonovat, neboť držel telefon v pravé ruce, ale měl policisty z levé strany, neboť z výpovědí svědků bylo zjištěno, že spodní část mobilu byla zřetelně vidět i přes profil jeho hlavy. Žalobcovo tvrzení, že si kapesníkem utíral uši, je nevěrohodné, jeví se jako účelové. Je mylný názor žalobce, že na projednávanou věc analogicky dopadá právní stanovisko NSS vyslovené ve věci sp. zn. 8 As 100/2011, neboť v dané věci vycházel správní orgán a posléze i soud pouze ze svědeckých výpovědí policistů, aniž by prováděl další šetření. Jiné důkazy neměl k dispozici. Jinou variantu skutkového děje tak považoval za nepravdivou pouze na základě toho, že ji tvrdil stěžovatel právě v rozporu s výpověďmi policistů. Naproti tomu v souzené věci se oba správní orgány zabývaly uvěřitelností obou variant a variantě předkládané žalobcem neuvěřily zejména pro její absurdnost, což dostatečně vysvětlily.

Dále je vhodné citovat i rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011, www.nssoud.cz, dle kterého „*v případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen*“. Shledal-li proto správní orgán I. stupně po provedení důkazů výsledkem zasahujících policistů, že dalších důkazů není třeba, neúčast žalobce posoudil dle podmínek pro postup podle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, navíc zmocněnec žalobce provedení důkazů výsledkem žalobce nikdy nenavrhoval, pak lze vyvodit závěr, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě provedených důkazů. Nutno zdůraznit, že zmocněnci bylo umožněno ve správním řízení, aby se před vydáním rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí seznámil a vyjádřil se k nim, této možnosti také využil.

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů z hlediska ust. § 2 a ust. § 3 správního řádu a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Pokud se týká otázky věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, lze citovat z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, v němž se konstatuje následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho*

činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Tyto závěry lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, žalobce v celém průběhu správního ani soudního řízení námitku zaujatosti vůči policistům nevznesl. Soud má tedy na základě těchto skutečností stejně jako žalovaný za to, že výpovědi svědků jsou zcela přesvědčivé a nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, pro který by bylo možné pochybovat o tom, jaký předmět svědci v ruce žalobce viděli. Pokud se jedná o žalobní námitku, že existují pochybnosti o tom, zda žalobce za jízdy držel telefon nebo jiný předmět, tj. kapesník, soud poukazuje na nevěrohodnost žalobcova tvrzení, neboť o tom, že by se mělo jednat nikoliv o hovorové zařízení, nýbrž jiný předmět, kapesník – se zmínil až v žalobě, přestože na tuto skutečnost mohl upozornit v průběhu celého správního řízení, případně i odvolání, což však neučinil. Viděli-li policisté mobil ležící na sedadle vedle řidiče a nevyfotografovali jej, neoslabuje tato okolnost hodnověrnost jejich výpovědí, neboť fotografie mobilního telefonu ležícího na sedadle vozidla nedokazuje, že telefon držel žalobce v ruce při řízení vozidla několik okamžiků před policejní kontrolou.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmo, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Soud má naopak za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem bez výskytu vlivu snižující viditelnosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze predestovaná žalobcem. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný účtoval na nákladech řízení cestovné k soudnímu jednání vozidlem Š. O. 1,9 TDI RZ: s kombinovanou spotřebou 5,11 nafty/100 km, trasa Zlín-Brno a zpět, náhrada za 1 km = 3,70 Kč, průměrná cena nafty = 36,10 Kč/l, cena paliva na 1 km = 5,1 x 36,10/100 = 1,8411 Kč/km. Vzdálenost Zlín – Brno = 100 km, tzn. 2x 100 km x (3,70 Kč + 1,8411 Kč) = 1.108 Kč, dále parkovné 90 Kč. Celková výše nákladů řízení tak činí 1.198 Kč, kterou je žalobce povinen zaplatit žalovanému do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. října 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová